

[Dahlggaard.]

Finanskredse, hvorved Ejendomsretten til Landmandsbanken helt eller delvis gaar over paa disse Finanskredses Hænder.

Det vilde forundre mig, om der allerede er sket noget paa det Omraade, idet det vil erindres af alle her, at Ministeren ved Landmandsbanklovens Gennemførelse gav Tilsagn om, at Tidspunktet for Afhændelsen af disse Aktier skulde fastsættes efter Samraad med Bankens Ledelse, ligesom Ministeren erklærede sig villig til at forhandle om disse Forhold med en efter nærmere Aftale mellem Ministeren og Rigsdagens fire store Partier tilvejebragt Repræsentation paa fire Medlemmer. Det er mig ikke bekendt, at en saadan Forhandling har fundet Sted.

Jeg spørger, fordi der maa herske Klarhed med Hensyn til saadanne Spørgsmaal: Gang paa Gang fremkommer der Oplysninger vedrørende Landmandsbanken, hvorom ingen ved, om de er rigtige eller forkerte. I Sommer saa vi det Tilfælde, at der en Dag i „Social-Demokraten“ paa et meget fremtrædende Sted stod en Meddelelse, som der ikke er sket Indsigelse imod siden, at et Medlem af Landmandsbankens Bankraad, Grosserer Ernst Meyer, af Familiehensyn havde været med til at paaføre Banken og derigennem Staten Tab, der lød op til Hundredetusinder. Der skete ingen Indsigelse deroverfor, hverken fra den paagældende Mand eller Landmandsbankens Ledelse eller Regeringen.

Nu fremkommer disse Meddelelser om, at man søger at overføre Ejendomsretten til Landmandsbanken til udenlandske Finanskredse. Heller ikke det er dementeret. Det synes mig at vise, hvad det egentlig vil sige, naar Staten indlader sig paa at drive en stor Forretningsbank. Men naar Regeringen nu har ladet Staten gaa ind i Storbankskejerens Rolle, bør Regeringen efter min Mening ogsaa være forberedt paa, at Linierne holdes klare overfor Offentligheden, som meget rigtigt mener at have Andeli Landmandsbankens Skæbne, saa længe den tilhører Staten. Derfor skal jeg tillade mig at spørge den højtærede Minister: Har de fremkomne Meddelelser om Bankraadsformandens Bestræbelser i England noget paa sig?

Forinden jeg gaar over til nogle Bemærkninger i Anledning af Statsministerens Tale, vil jeg rette et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Anledning af en Bemærkning fra hans Side om, at naar den radikale Ordfører i Aldersrentespørgsmaalet havde fremsat Forslag om

Ændringer i Aldersrenteloven sammen med Socialdemokraterne, var det Udtryk for Ønsket om et stærkt Samarbejde mellem de to Partier. Det er ikke Udtryk for noget som helst andet end saglig Enighed om dette Forslag, der i det hele opfylder Ønsker, der næres meget stærkt ude i Kommunerne, ogsaa af mange indenfor det ærede Medlems eget Parti og Venstrepartiet. Vi i det radikale Venstre samarbejder gerne med Socialdemokraterne, hvor vi har fælles Maal, ligesom vi gerne bekæmper dem, naar de fører en Politik, vi er imod.

Den højtærede Statsminister afviste Forhandlinger om en Forfatningsrevision med Ændring af Landstingets Stilling i Forfatningen og sagde derom, at de Grunde, der i sin Tid talte for Tokammerssystemets Indførelse, har Gyldighed den Dag i Dag. Den højtærede Minister betragtede det som noget ganske givet, at det var almindeligt anerkendt i sin Tid, da Grundloven blev givet, at Tokammerssystemet var det rigtige, medens Forholdet var det, at der lige fra Grundtvig og Bondevennerne i den grundlovgivende Forsamling og op igennem Tiderne har været et Demokrati her i Landet, der har sagt, at Tokammerssystemet vilde blive en Ulykke for Landet, saaledes som det ogsaa blev.

Dernæst er det typisk for den højtærede Statsminister, at han i sine Forfatningsbetragtninger ikke skænker det en Tanke, at den økonomiske Udvikling og det ændrede Arbejde paa Rigsdagen, som er en Følge deraf, maa stille helt andre Krav til Forfatningsformen nu end i 1849. I Kampen om de politiske Rettigheder, i Spørgsmaalet om Tempoet for Reformering af det gamle Samfund, der var overladt os fra Enevælden, om næsten alle de Problemer, som kom frem i de første halvhundredre Aar, gælder det, at der var Tid til en langstrakt Kamp derom, at det ikke var afgørende, om det tog et eller to Aar mere med en saadan Kamp, medens den økonomiske Udvikling, særlig efter Verdenskrigen, har skabt helt andre Tilstande, hvor man af Forfatningen først og fremmest netop maa kræve, at der er Handleevne, hvor det skadeligste for det økonomiske Liv i det hele taget med Hensyn til disse Spørgsmaal er Tovtrækkeriet, og hvor ofte Rigsdagens hurtige Afgørelse, hvad enten den ene eller den anden Retning har Fler-tallet, er blevet efter min Mening af aldeles afgørende Betydning.

Den højtærede Minister kan afslaa den